πῶ δυὸ λόγια, καὶ θὰ τὸν σώσω.

ΖΑΝ.—Ἔ, κι' ἐσὺ μὲ τὰ λόγια σου!... Ὁ Πέτρος δὲν εἶνε γυναῖκα γιὰ νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰ λόγια σου.

ΠΕΤΡΟΣ.—Πάω λοιπόν... Καληνύχτα σας. Ἴσως δὲν μὲ ξαναϊδῆτε. *(Σηκώνεται γιὰ νὰ φύγη).*

ΖΑΝ.—Πέτρο... Στάσου...

(Ὁ Πέτρος δὲν γυρίζει πίσω).

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Στάσου, Πέτρο! Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι γιὰ τὴ γυναῖκα σου. *(Ὁ Πέτρος ξαναγυρίζει).* Πέτρο! Μὴν αὐτοκτονήσεις! Ναί δὲν ἀξίζει νὰ πεθάνης γιὰ τὴ γυναῖκα σου! Δὲν ἦταν ἁγία ὅπως τὴ νόμιζες. Αὐτὴ ἐγὼ τὴν ξεγέλασα πιὸ εὔκολα ἀτ' ὅλες!... Τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειπες στὸ ψάρεμα, μ' ἕνα μου λόγο μόνο τὴν ἔκανα νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά μου...

ΠΕΤΡΟΣ, *(ἀγριεμμένος, ἔξαλλος).*—Ψεύτη!

ΖΑΝ.—Καὶ ἡ Ἀδριανή! Μὴ χειρότερα. Θεέ μου!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δὲν εἶμαι ψεύτης. Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ σὲ σώσω! Πίστεψέ με, δὲν ἀξίζει καμμιὰ γυναῖκα τόσο, ὥστε νὰ πεθάνουμε γι' αὐτήν. Κι' ἡ γυναῖκα σου ἦταν ἡ πιὸ ἀνάξια ἀτ' ὅλες.

ΖΑΝ.—Μὴ χειρότερα! Τί ἀκοῦνε τ' αὐτιά μου! Μὴ χειρότερα!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Καὶ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν ἤμουν ὁ μόνος της φίλος ἐγώ. Μπορῶ νὰ σοῦ τοὺς ὀνομάσω ἕναν-ἕναν... Εἶχε τὴν ἀπρονοησία, ἡ μακαρίτισσα, νὰ δίνη στὸν καθένα ἀπὸ μιὰ φωτογραφία της. Καὶ σ' ἐμένα ἔχει δώσει μιά... Νά, κύτταξέ την, ἂν θέλεις νὰ βεβαιωθῆς... *(Ψάχνει τὴν τσέπη του γιὰ νὰ βρῆ τὴ φωτογραφία. Ἐντωμεταξύ, ὁ Πέτρος βγάζει ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του.)*

ΠΕΤΡΟΣ, *(πυροβολῶντας τὸν Ἀνδρέα).*—Σικοφάντη! Ἰεφ[illegible]λε! Θὰ τὴν ἔχης κλέψει τὴ φωτογραφία!... Ψεύτη! Κακοῦργε! *(Ὁ Ἀνδρέας κλονίζεται, φέρνει τὸ χέρι του στὴν καρδιά του κ[illegible] πέφτει κάτω. Ὁ Πέτρος θέλει κατόπιν νὰ σκοτωθῆ κι' ὁ ἴδιος, [illegible] ὁ Ζὰν προφταίνει καὶ τοῦ παίρνει τὸ περίστροφο. Οἱ θαμῶνες [illegible] ταβέρνας τρέχουν ἔντρομοι).*

ΖΑΝ.—Τί ἔκανες, Πέτρο; Τί ἔκανες;

ΠΕΤΡΟΣ.—Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σκοτώσω κανένα! Τὸ περίστροφο τὸ πῆρα μαζύ μου γιὰ ν' αὐτοκτονήσω. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἄθλιος μ' ἀνάγκασε νὰ τὸν σκοτώσω, γιατὶ τόλμησε νὰ βρίση τὴ μνήμη τῆς λατρευτῆς μου, τῆς ἁγίας μου γυναίκας. Κάνετέ με ὅ,τι θέλετε, παραδῶστε με στὴν ἀστυνομία... Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω...

ΖΑΝ. *(σκύβοντας ἐπάνω στὸν Ἀνδρέα καὶ παίρνοντας τὴ φωτογραφία ποὺ κρατεῖ ἀκόμα στὰ χέρια του).*—Καὶ ὅμως... Εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς Ἀδριανῆς! Μάλιστα! Κι' ἔχει γραμμένη κι' ἀφιέρωσι: *«Στὸν ἀγαπημένο μου Ἀνδρέα. Μὲ πολλὰ φιλιά. Ἀδριανή».* Μὴ χειρότερα. Θεέ μου! Μὴ χειρότερα!...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ἕνας φαλακρός, (ἐπάνω στὸ θυμό του). — Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Εἶνε νά... τραβᾶη κανεὶς τὰ μαλλιά του, ἀπὸ τὸ κακό του!

* * *

Ἀποτυχημένο κομπλιμέντο:

— Ὤ, μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ποὺ δὲν σᾶς ἐχαιρέτησα! Ἀλλὰ φαίνεσθε τόσο ὤμοφη σήμερα, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια... δὲν σᾶς ἀνεγνώρισα!...

* * *

Μεταξὺ φίλων:

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἐχήρεψες, βλέπω, ἔγινες διπλὸς στὸ πάχος.

— Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ περίεργο. Ἔχασα τὸ «ἥ μ ι σ ύ» μου κι' ὅμως τώρα ζ υ γ ί ζ ω διπλά!

* * *

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Καὶ ἐπέτρεψες νὰ σὲ φιλήση αὐτὸς ὁ ἀγροῖκος ποὺ μιλάει τόσο ἐπαρχιώτικα;

— Ἄ, στὸ φιλί... ἐκφράζεται εὐγενέσιατα, ἀγαπητή μου!

* * *

Ἡ σ ύ ζ υ γ ο ς. — Φεύγεις λοιπὸν πάλι ἀπόψε; Ἄχ, νὰ ἤξερες τί πληκτικὰ εἶνε τὰ βράδυα ἐδῶ!

Ὁ σ ύ ζ υ γ ο ς. — Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς... φεύγω!

* * *

Στὸ σαλόνι. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, καθισμένος πλάϊ στὴ φιλενάδα του, βλέπει κάποιον νὰ μπαίνη ξαφνικά.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; Ὁ ὑπηρέτης σου;

— Ὤ, μὴ φοβᾶσαι! Εἶνε... ὁ ἄντρας μου!

* * *

Στὸ διάλειμμα τοῦ μαθήματος, δυὸ μικροὶ παίζουν:

— Πετάει, πετάει...

— ...Ἡ ὑπηρέτρια!

— Τί λὲς ἐκεῖ; Πετάει ἡ ὑπηρέτρια;

— Ἀφοῦ ἡ μαμὰ τὴ λέει π α λ η ο κ α ρ α κ ά ξ α κι' ὁ μπαμπᾶς τὴ λέει π ο υ λ ά κ ι μ ο υ, γιατὶ νὰ μὴν πετάη;

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΦΥΛΛΑ

(Τοῦ LISSAUER)

Περάτης εἶν' ὁ Χάροντας κι' οἱ ταξειδιῶτες ἴσκιοι
Κι' ἕνας στὴ βάρκα σκύβοντας, πεσμένα φύλλα ὁρίσκει.
Τὰ φύλλα στάχτη γίνηκαν στὸ νεκρωμένο χέρι.
— Δέντρο δὲν εἶν' ὁλόγυρα· φύλλα, ποιὸς τἄχει φέρει;
— Ἀπὸ τὰ δάση ὅλης τῆς γῆς φύλλα σκορποῦν καὶ ραίνουν
Τὰ καλοκαίρια ποὺ περνοῦν, στὴ βάρκα, ὅταν πεθαίνουν.

ΣΚΑΨΕ ΤΗ ΓΗ

(Τοῦ ROSEGGER)

Σκάψε τὴ γῆ, σκάψε τὴ γῆ, μὲ χέρι προκομμένο
Κι' ὅ,τι καλό, στῆς μάνας γῆς τὰ βάθη εἶνε κρυμμένο.

Σκάψε τὴ γῆ μιὰ πιθαμὴ βαθειά, καὶ πληρωμὴ σου
[illegible] τὴν πρώτη τῆς ζωῆς λαχτάρα—τὸ ψωμί σου.

Σκάψε [illegible] γῆ δυὸ πιθαμὲς βαθειὰ καὶ σκύψε κάτω
νὰ πιῆς [illegible] τὴν πηγὴ νερὸ διάφανο καὶ δροσᾶτο.

Σκάψε [illegible] τῆς τρεῖς πιθαμὲς βαθειὰ καὶ θὰ ριζώση
[illegible] ποὺ ἴσκιο καὶ καρπὸ μιὰ μέρα θὰ σοῦ δώση.

[illegible] πιθαμὲς βαθειὰ σκάψε τὴ γῆ, καὶ μέτρα
[illegible] σπιτιοῦ σου θεμέλιο βάλε τὴν πρώτη πέτρα.

Σκάψε ὡς τὶς πέντε πιθαμὲς κι' ἡ μοῖρα σου ἄν τὸ γράφει,
θὰ βρῆς τῆς γῆς τοὺς θησαυροὺς καὶ θὰ χαρῆς (χρυσάφι.

Σκάψε ἕξη πιθαμὲς τὴ γῆ, λάκκος βαθὺς νὰ (γίνη
καὶ βρῆκες,—το καλύτερο—τὴν αἰώνια γαλήνη.

Μετάφρ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Τοῦ Ἱσπανοῦ ΑΝΤΩΝΙΟ ΦΑΒΡΕΣ)

Ὅλοι τὸ ξέρουμε, πολὺ καλά,
πὼς εἶν' ὁ κόσμος κι' ἡ ζωὴ μιὰ κωμωδία
κι' ὅμως στὴ φάρσα τῆς ζωῆς αὐτὴ
πετοῦμε τὴ μικρή μας εὐτυχία.

Τὸ ξέρουμε πὼς θἄταν ἡ ζωὴ
χωρὶς τὴ φάρσα αὐτὴ σωστὴ εὐτυχία
κι' ὅμως τυφλοὶ πετοῦμε τὴ ζωὴ
σὰν τὸ κουρέλι στὴν αἰώνια κωμωδία.

Ξέρουμε πόσα χύνει στὴ ζωὴ
φαρμάκια μιὰ παρόμοια κωμωδία
κι' ὅμως στὰ στήθη σφίγγουμε τρελλοὶ,
τὸ φεῖδι, ποὺ μᾶς τρώει τὴν εὐτυχία.

Ξέρουμε πὼς ποτῆρι εἶν' ἡ ζωὴ
ὅπου γεμίζει ἀπὸ φαρμάκι κ' ἀπὸ μέλι.
Κι' ὅμως ἡ κωμωδία τῆς ζωῆς
νὰ τὸ γεμίση ἀπὸ φαρμάκι μόνο θέλει.

Τὸ ξέρουμε πὼς πλάστηκε ἡ ζωὴ
νἆναι Παράδεισος, χαρὰ καὶ εὐτυχία,
μὰ ἐμεῖς, τυφλοί, ριχνόμαστε ἐκεῖ
ποὺ μᾶς συντρίβει τῆς ζωῆς ἡ κωμωδία.

Μεταφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ

(Τῆς ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ)

Δὲν ἔχω ἀτ' τὰ μαλλιά μου σὲ κανένα
Δώσει—μ' αὐτά, ποὺ τώρα δαχτυλίδια
Πλέκω στὰ δάχτυλα, ὦ καλέ, σὲ σένα
Δίνοντας, π ά ρ' τ α, λέω.—Τ' ἀθῶα παιγνίδια.

Τῆς νειότης πέρασαν, κι' οὔτε εἶνε τὰ ἴδια
Μαλλιά, σὲ παιδούλας ὤμους χυμένα,
Κι' οὔτ' ἔχουν ρόδα καὶ μυρτιὲς στολίδια·
Τώρα στὸ σκυφτὸ μέτωπο ἀφημένα.

Κρύβουν τὴ δακρυοχαραγμένη μου ὄψη.—
Τὸ πίστευα πὼς πρῶτο θὰ τὰ κόψη
Χάρου ψαλίδι. Μὰ ἦρθε νὰ ζητήση

Τὸ δίκηο της ἡ ἀγάπη.—Πάρ' τα! Ἀκόμα
Θαῦρης ἐκεῖ τὸ φιλί, ποὺ τὸ στόμα,
Τῆς μάνας μου ἄφησε, πρὶν ξεψυχήσει.
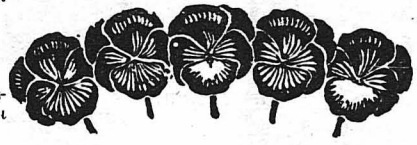
Μεταφρ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ